

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/176/2018
Identifikačné číslo spisu:	1110244104
Dátum vydania rozhodnutia:	06.12.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1110244104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q., bývajúceho v J., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 201/2010, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2017 sp. zn. 9 Co 99/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I uznesením z 13. októbra 2016 č. k. 8 C 201/2010-213 zamietol návrh žalovanej na uloženie povinnosti žalobcovi zaplatiť preddavok na trovy konania v zmysle § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) z dôvodu, že o uvedenom ustanovení Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 11. mája 2016 sp. zn. PL. ÚS 30/2015 rozhodol, že nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, a nový Civilný sporový poriadok takúto povinnosť neupravuje.

2. Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. mája 2017 sp. zn. 9 Co 99/2017 odvolanie žalobcu ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, podľa § 386 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) odmietol.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Uvedená vada mala spočívať v nepresvedčivosti, nespreskúmateľnosti, arbitrárnosti a prekvapivosti rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií. Podľa jeho názoru súdy správne mali konanie o návrhu žalovanej na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania v zmysle § 141a O.s.p. zastaviť a priznať mu ako úspešnej strane v

tejto časti konania náhradu trov konania. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a „vec vrátil krajskému súdu, popr. okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie aj o trovách konania a právneho zastupovania“ a zároveň mu priznal náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech (posudzujúc z hľadiska procesného) bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.) a ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 prvá veta C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). V danom prípade žalobca v dovolaní namietal, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p.

8. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. V danom prípade žalobca dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na uloženie povinnosti žalobcovi zložiť preddavok na trovy konania v zmysle § 141a O.s.p. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého uvedené uznesenie nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Vec sama je predmet, pre ktorý sa konanie vedie; v sporovom konaní je to nárok, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej

inštancie o takomto nároku buď potvrdzuje, alebo mení. Vecou samou nie je rozhodnutie o povinnosti zložiť preddavok na trovy konania. Takéto rozhodnutie nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Jeho vydaním sa konanie o žalobou uplatnenom nároku (nároku, o ktorom má byť vecne rozhodnuté) právoplatne nekončí, ale súd prvej inštancie o tomto nároku stále koná a rozhoduje (por. publikáciu Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1353 až 1356).

10. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, nie je dovolanie podľa § 420 C.s.p. prípustné; nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí.

11. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 420 C.s.p. prípustné nie je, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa § 447 písm. c/ C.s.p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

12. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.